ANUL VI. — No. 1480

EDIȚIA A DOUA

SAMBATA 6 FEBRUARIE 1893

NUMERUL 10 BANI

ABONAMENTELE

INCEP LA 1 ȘI 15 ALE FIE-CĂREI LUNI
și se plătesc tot-d'a-una înainte

In Bucureștĭ la casa Administrațieĭ.
Din Județe și Străinătate prin mandate poștal
Un an în țară 30 leĭ; în străinătate 50
Șease lunĭ, 15 „ „ „ 25
Treĭ lunĭ „ 8 „ „ „ 13

Un număr în străinătate 15 banĭ

MANUSCRIPTELE NU SE INAPOIAZA

Adevĕrul

Să te ferești, Române! de cuĭŭ strein în casă.
V. Alexandri.

NUMERUL 10 BANI

ANUNCIURILE

Din BUCURESTI și JUDEȚE se primesc:
NUMAI la ADMINISTRAȚIE.

din Străinătate, direct la administrație și la toate Oficiele de publicitate.

Anunciurĭ la pagina IV . . . . . . 0,30 b. linia
„ „ III . . . . . . 2,— leĭ „
„ „ II . . . . . . 5,— leĭ „

Inserțiunele și Reclamele 3 leĭ rândul.
La Paris, ziarul se găsește de vânzare cu numĕrul la kioscul No. 117, Boulevard St.-Michel

UN NUMĔR VECHIŬ 30 BANI

ADMINISTRAȚIA
16, — STRADA ACADEMIEI, — 16

Director politic: ALEX. V. BELDIMANŬ

REDACȚIA
16 STRADA ACADEMIEI, — 16

Liberalĭ și Conservatori

Orfanii

Gr. Tocilescu reformator!

Concursul de internat

Blana Spânzuratului

Bucureștĭ, 5 Februarie 1893.

Liberaliĭ și Conservatoriĭ

I

Există în mintea multor cetățenĭ o idee foarte greșită în privința partidelor politice din țară. Eĭ zic că Constituția de la 1866 fiind fapta tot atât a liberalilor cât și a conservatorilor, nicĭ o deosebire de principiĭ nu maĭ este între uniĭ și între alțiĭ; decĭ, adaogă eĭ, în viitor, alegerea nu e nevoe să se maĭ facă între liberalĭ și conservatorĭ, ci între oamenĭ oneștĭ și maloneștĭ, orĭ care ar fi eticheta lor politică.

Oameniĭ aceștia se înșeală.

O Constituție este un compromis între partide, o înțelegere cu caracter temporar asupra unor cestiunĭ sociale, iar nu *cele zece comandamente ale legeĭ*. De aceea nu va să zică că dacă un partid saŭ un individ a dat consimțimêntul sĕŭ la o lege necesară saŭ crezută necesară în timpul acela, a luat îndatorirea de a rĕmânea pentru tot d'auna într'însa, de a renunța la revendicările ce maĭ sunt de făcut, și a inchide ochiĭ la legea progresuluĭ. El e dator numaĭ ca, până când legea ce și-a dat nu va fi înlocuită prin altă lege înconjurată de aceleașĭ garanțiĭ, să o respecte; până când ea există, să fie aplicată în litera și în spiritul eĭ în cea ce ea are de folositor societățeĭ, și când o dispozițiune a eĭ nu e explicită saŭ e îndoielnică, interpretarea să se facă în sensul drepturilor țĕreĭ, în favoarea libertăților publice. Căcĭ legile pentru a chiezășui interesele țĕreĭ sunt făcute. De aci încolo, el îșĭ pastrează opiniunile sale și le propagă spre a provoca modificarea pactuluĭ când necesitatea pentru care a fost făcut numaĭ există, orĭ când a dat resultate rele, saŭ când nu maĭ rĕspunde cerințelor timpuluĭ.

Ast-fel în Constituția noastră, liberaliĭ aŭ admis forma de guvernămînt monarchico—ereditară, care e un principiŭ conservator; conservatoriĭ din parte-le aŭ dat asentimentul lor principiuluĭ suveranitățeĭ Națiuneĭ, care e un principiŭ liberal.

Dar dacă cele două partide aŭ primit o carta constituțională făcêndu-șĭ una alteia concesiunĭ, fie-care și-a păstrat libertatea de acțiune spre a lupta: una pentru a duce înainte Nația pe calea progresuluĭ ce e nesfîrșit; ceea-laltă spre a o întoarce în timpiĭ feudalitățeĭ cu marchisatele și baronatele acelor vremurĭ, despre care conservatoriĭ ne-aŭ dat un antegust cu ocasia sĕrbătorilor regale din zilele trecute în care clowniĭ din așa zisa *Elită socială*, aŭ făcut pe marchiziĭ, îndosând costume de vicleim, spre rușinea numeluĭ de român ce-l poartă, nume a căruia mândrie a stat în a disprețui titlurile ce la noĭ s'aŭ dat numaĭ nebunilor și desfrânaților, prinților Zamfirĭ și Crailor de curtea veche, marchizelor și baroneselor de Dudeștĭ.

Ca să ajungă la realisarea visuluĭ lor, conservatoriĭ desființează din legea fundamentală prin legĭ ordinare saŭ numaĭ prin decisiunĭ ministeriale, tot ce e principiŭ democratic, tot ce nu e interes conservator saŭ dinastic.

Și ca să dovedim razzia ce se dă în drepturile națiuneĭ, vom aduce câte-va exemple.

Constituția dispune: *Toate puterile Statuluĭ emană de la națiune.*

Puterile Statuluĭ sunt: Puterea legislativă, Puterea judecătorească, Puterea executivă.

Puterea executivă ca să emane de la națiune, trebue ca miniștriĭ să fie luațĭ dintre membri Corpurilor legiuitoare, carĭ sunt reprezentanțiĭ țĕreĭ. De la 1888 încoace maĭ cu seamă, consilieriĭ tronuluĭ sunt luațĭ de Capul Statuluĭ de aiurea. Prin-tr'aceasta guvernele perzĕnd caracterul lor constituțional, aŭ devenit personale și miniștriĭ un fel de oamenĭ aĭ Palatuluĭ.

Puterea legiuitoare, ca să reprezinte Țara, trebue să fie expresia liberă a alegătorilor, fără intervențiunea nicĭ uneĭ influențe. In contra prescripțiunilor legeĭ, membriĭ eĭ se numesc de guvernele palatiste prin simulacre de alegerĭ ce nu sunt de cât o parodie, în care presiunea și corupția aŭ rolul principal. Miniștriĭ îșĭ desemnează fie-care câte un numĕr de partizanĭ: maimuțĭ catargiste, capre lahovariste, gâște carpiste, care dându-șĭ titlu de deputațĭ și senatorĭ, se zic eĭ înșișĭ uniĭ aĭ luĭ Catargiu, alțiĭ aĭ luĭ Lahovary, alțiĭ aĭ luĭ Carp, după cum odinioară *emancipațiĭ* până nu eraŭ emancipațĭ se numeaŭ: aĭ Brâncoveanuluĭ, aĭ Bibescului, aĭ Bâleanuluĭ, uniĭ *de vatră* sedentarĭ, alțiĭ *de corturĭ* nomazĭ carĭ umblaŭ cu șatrele din loc în loc, cum s'ar zice astă-zĭ în politică din culcuș, în culcuș. Eraŭ și emancipațĭ ce se numeaŭ *Domneștĭ*, împărțițĭ în zlătarĭ, căldărarĭ, aurarĭ. Sub regat, locul acesta l-aŭ luat *marchiziĭ*, împărțițĭ și dênșiĭ uniĭ în *Regeștĭ*, alțiĭ în aĭ *Monseniorul*uĭ, deosebindu-se de ceĭ *Domneștĭ* numaĭ în aceasta că aceia aveaŭ o meserie, iar aceștia nu cunosc nicĭ una de cât lingușirea și josnicia ca tot conservatorul de viță. Dar miniștriĭ nu și-aŭ împărțit numaĭ deputațiĭ și senatoriĭ, ci și districtele și orașele.

Așa, în Craiova nu sunt neemancipațĭ de aĭ altor stăpânĭ, de aĭ altor case boiereștĭ, de cât *de aĭ prințuluĭ Știrbeĭ, de aĭ luĭ Carp*; în Vêlcea *de aĭ luĭ Lahovary*, și așa maĭ încolo. Și să-ĭ vedețĭ înțolițĭ de când numaĭ sunt de capul lor! Biețiĭ conservatorĭ! Eĭ nu pot trăi fără a nu fi aĭ cuiva, fără a nu ține de un stăpîn. Și Corpurile Legiuitoare în majoritate, sunt compuse de ast-fel de neemancipațĭ scoșĭ din urnele electorale de prefecțĭ. Iată halul în care se găsește puterea legislativă sub conservatorĭ. Membriĭ Parlamentuluĭ sunt aĭ cuĭ vețĭ pofti, numaĭ aĭ Țăreĭ nu. Eĭ sunt aĭ stăpînilor lor, și cu stăpîniĭ cu tot aĭ Regeluĭ. Citițĭ documentul comemorativ din 23 Ianuarie 1893 semnat la Mitropolie de Rege, de Mitropolițĭ, de primul-ministru, de președințiĭ Corpurilor Legiuitoare, de primul-președinte al Inalteĭ Curțĭ de Casație, și vedețĭ limbagiul Regeluĭ. Ca și un proprietar care ar zice: *moșia mea, acaretele mele, cirezele mele de vite*; Regele se exprimă: *Adunările Mele Legiuitoare*. Și aceasta El o spune într'un act comemorativ; și actul e subscris de toțĭ demnitariĭ Țăreĭ! Și președințiĭ Corpurilor Legiuitoare nu refuză semnătura lor; și Parlamentul nu protestă. Toțĭ tac molcom, Parlament și președințĭ; toțĭ îșĭ pleacă capul. De ce? — Fiind-că aŭ conștiința că nu sunt aleșiĭ Națiuneĭ, ci miluițiĭ miniștrilor Regeluĭ, și prin urmare slugile Palatuluĭ.

Tot guvernul care fabrică Parlamentele, făurește și tribunalele semi-inamovibile, și curțile inamovibile. De aceea vedem justiția dându-se pe hatîr ca în vremile cele bune ale regulamentuluĭ organic. Și dacă tribunalele și curțile sunt și venale, nu e din cauza moralitățiĭ miniștrilor, ci din a educațieĭ judecătorilor.

Ast-fel, puterea legislativă și puterea judecătorească existând nu din voința națiuneĭ, ci prin grația potereĭ executive, și puterea executivă neemanând de la țară ci de la mila Regeleĭ, principiul suveranitățiĭ nației e anihilat, Constituția călcată în cea maĭ principală a sa dispoziție.

Un principiŭ constituțional însemnat pentru desvoltarea politică a județelor și comunelor, este autonomia lor. Constituția edictează: *Legile care regulează instituțiunile județene și comunale, vor avea de bază descentralizarea administrațiuneĭ maĭ complectă și independența comuneĭ.*

Să se ia toate legile făcute de conservatorĭ privitoare la județ și la comună, și se va vedea că nu este una care să tindă la descentralizare; până la ultima, aceste legĭ sunt făcute să ucidă viața publică a comunelor și județelor; ele centralizează toată puterea în mână prefectuluĭ, numeroșilor subprefecțĭ și cohortelor de pretorienĭ pe carĭ îĭ numesc gendarmĭ, mercenarĭ cărora li se dă o putere discreționară asupra întregeĭ mișcărĭ a individuluĭ, așa că libertatea individuală garantată de Constituție, nu va maĭ exista.

Constituțiunea maĭ decretă: *Străiniĭ nu pot dobîndi imobile rurale în România.*

Cum s'aŭ conformat conservatoriĭ acesteĭ dispozițiunĭ a legeĭ fundamentale, dispozițiune de o mare însemnătate politică fiind că e vorba de pămîntul țĕreĭ?

Un străin, Bedmar, care avea maĭ multe moșiĭ în România, moare fără moștenitorĭ, și lasă aceste imobile unor străinĭ. Aceștia cer să fie pușĭ în posesia moșiilor; tribunalul, conformându-se textuluĭ formal al Constituțieĭ, le respinge cererea. Străiniĭ apelează, și Curtea menține sentința tribunaluluĭ. Atuncĭ străiniĭ aleargă la ministrul domeniilor, care era dator să pună pe Stat în stăpînirea acelor imobile, și el, fără nicĭ o competință, renunță la o avere legitimă a țĕreĭ, și ordoană a se lăsa acea avere străinilor. Pe care cuvînt? Pe nicĭ unul de cât numaĭ fiind-că și Regele are o cestiune Bedmar: *moșiile sale din România*. Aceste moșiĭ după moartea sa, vrea să le treacă în posesia rudelor sale străine, și legile țĕreĭ opuindu-se, voește să creeze un precedent. Deputațiĭ și senatoriĭ liberalĭ, interpelează guvernul; presa independentă denunță faptul care egalează cu o trădare; dar vocea lor e înăbușită de vocea automaților guvernamentalĭ din *Adunăturile* așa zise legiuitoare, și Regele nu trimite pe ministrul sĕŭ călcător de legile țĕreĭ înaintea Curțiĭ de casație și de justiție, cum era dator să facă.

Constituția ordonă *„Pedeapsa morțiĭ nu se va putea reînființa.“*

N'apucase însă să se usuce cerneala cu care era imprimat Pactul primit de partidul conservator, și conservatoriĭ cer prin petițiĭ înființarea pedepseĭ capitale. Guvernul necutezând a o admite în drept, o pune în practică în fapt. Omorurile oficiale încep la 1871—76 sub guvernul pur conservator Catargiu-Lahovary, și urmează sub toate ministerele junimisto-conservatoare. Felul uciderilor variază de la împușcare în comițiile electorale, și mitraliare cu saŭ fără somațiune în sate, până la asasinat în misterul pădurilor. Ghilotina numaĭ nu e întrebuințată. Ea se vede că e rezervată stăpânitorilor lumeĭ; căcĭ nimenĭ nu scapă de rĕsplata faptelor sale; pentru toțĭ e câte un instrument de plată: pentru *noroadele* corupte, e ciuma și conservatoriĭ; pentru regĭ: popoarele rebele, Cromwelliĭ, Robespieriĭ; pentru conservatorĭ: instituțiile democratice. Numaĭ de multe orĭ unul plătește pentru altul, saŭ unul pentru toțĭ. Carol I a plătit pentru toțĭ regiĭ Engltereĭ; Ludovic al XVI-lea, pentru toțĭ regiĭ Franciеĭ. A plătit unul pentru toțĭ vinovațiĭ, dar plata s'a făcut. Faptele n'aŭ rĕmas nepedepsite.

Iată ce așĭ voi să știe aceia ce vor să facă dintr'un popor liber, o turmă de sclavĭ.

N. B. Lŏcusteanu.

A se vedea „Ultime Telegrame“ la pagina III.

INSTANTANEE

Ioan Lupulescu

Inalt, oacheș, cu privirĭ melancolice; mustățile si-le taie cu o regularitate trigonometrică. Umblă a lene, poartă haine croite la un croitor român, din ștofă națională de la Vĕratic saŭ de la fabrica din Azuga.

Una din cele maĭ simpatice figurĭ din Cameră; represintă colegiul II de Mehedințĭ de maĭ bine de zece anĭ. Sub liberalĭ a fost liberal, sub conservatorĭ e conservator. De alt-fel nu face politică militantă și prin temperament și educație e un democrat perfect.

In materie economică și financiară trece de cel maĭ instruit om; în special pentru convențiile comerciale e un om neprețuit.

E foarte modest și tot-d'auna se retrage în planul din urmă, când ar putea să se pună în evidență.

E amicul intim al luĭ M. Ghermani, căruia îĭ aduce marĭ serviciĭ cu ocasia alcătuireĭ budgetuluĭ.

Semne particulare: Are o profundă admirație pentru jurnaliștĭ.

Dridri.

Gr. Tocilescu refomator!

Cine a crezut că D. Gr. Tocilescu se pricepe a aduce numaĭ monumentele antice în Capitală, s'a înșelat. D. Tocilescu pe lângă arheologie se maĭ pricepe a fi și omul tuturor miniștrilor de culte. El pe toțĭ ține să-ĭ servească și să-ĭ apere.

Dar D. Gr. Tocilescu, senator, maĭ posedă adâncĭ cunoștințe în materie administrativă. D. Tocilescu a ținut ca să-șĭ pună cunoștințele de astă dată, în serviciul Primuluĭ ministru. Fostul liberal a făcut progrese, de la ministrul cultelor a trecut la Primul ministru; și ager cum e D. Tocilescu și iute la condeiŭ, a turnat opt paginĭ marĭ de expunere de motive, prin care cere desființarea comitetelor permanente și darea atribuțiilor acestora prefectuluĭ.

Pentru acest scop, savantul arheolog Tocilescu, a luat un limbaj convențional, technic, pe une locurĭ filosofic. Așa într'un loc zice, uitând de sigur că există pe lume ridicul: Ce este o libertate absolută (?) de cât negațiunea ordineĭ? Și ce este ordinea absolută(?) de cât negațiunea libertățeĭ? *Adecă cum am vorbi trencheu, flenchea, treĭ leĭ perechea!...*

Și când te gândeștĭ că D. Tocilescu e savant și când glăsuește asemenea fraze, e pe tribuna Senatuluĭ, și nu joacă vre-un rol ridicol din vre-o piesă...

Dar în alt loc, în nămolul de fraze cu care voește să umple golul din cele opt paginĭ din expunerea de motive, zice că voește o descentralizare administrativă bine înțeleasă, cumpănită și înțeleaptă... *și după două paginĭ spune că voește o* centralizare cumpănită, prudentă... *adecă D. Tocilescu voește o centralizare-descentralizare...*

Ce babilonie în capul savantuluĭ arheolog. Și numaĭ desinteresarea cea maĭ sinceră l'a împins la aceasta. Și numaĭ dorul de a servi pe D. L. Catargiu... adecă țara.

Alaltăerĭ D. Dim. Sturza l'a executat puțin, dar cu mănușĭ. Greșală. Arheologiĭ trebuesc executațĭ maĭ aspru, maĭ ales când printre dênșiĭ se află un om ca D. Gr. Tocilescu, care servind pe D. Catargiu, nu se gândește la nicĭ o recompensă și nu vînează nimic...

Ce farsor! Ce caraghios!!

Argus.

ORFANII

II

Cred că am dovedit în trecutul articol, că laudele luĭ *Verax* la adresa primărieĭ în privința creșteriĭ copiilor sunt neîntemeiate, ba încă așĭ putea spune că autoritatea comunală merită critica cea maĭ aspră din punctul de vedere al neglijăreĭ și defectuoaseĭ creșterĭ a copiilor orfanĭ.

Voiŭ trece acum la cestiunea educațiuneĭ orfanilor.

Inainte însă de a analiza chipul în care se face actualmente educațiunea orfanilor, cred necesar să arĕt cum se făcea ea înainte de 1881, de când orfaniĭ aŭ trecut sub îngrijirea primărieĭ.

Incă de pe timpul domnieĭ luĭ Alexandru Cuza Vodă, s'a înființat de către printesa Elena Cuza, Azilul de orfane de la Cotrocenĭ, pe care l'a înzestrat cu suma de 12 000 galbenĭ, iar orfelinatul de la Panteleimon a fost reorganizat tot sub domnia luĭ Cuza, de către neuitatul și adânc regretatul Dr. Davila.

Aceste două orfelinate aveaŭ de scop creșterea și educațiunea exclusivă a orfanilor.

La Azilul Elena Doamna, orfanele aveaŭ hrană, îmbrăcăminte, locuință și o instrucțiune dintre cele maĭ bune. Mulțĭ dintre cetățenĭ și-aŭ luat soțiĭ din Azil, și parte dintr'ênsele sunt profesoare saŭ se îndeletnicesc cu diferite profesiunĭ.

Astăzĭ însă, acest așezĕmênt s'a transformat într'un pensionat unde favoriții puternicilor zileĭ îșĭ instruesc copilele fără nicĭ o cheltuială.

La Panteleimon orfaniĭ, pe lângă instrucțiune, învĕțaŭ meșteșugurĭ, ca: sculptură, tîmplărie, etc. Ba orfelinatul avea și o secțiune specială pentru instruirea surdo-muților. Sunt o mulțime de orfanĭ, artiștĭ sculptorĭ și desenatorĭ, eșițĭ din orfelinatul Panteleimon și carĭ astăzĭ îșĭ câștigă existența în mod demn.

Cum se vede decĭ, soarta orfanilor și orfelinelor era asigurată.

Sub guvernul liberal însă, prin anul 1880, orfelinatul de la Panteleimon, prin-tr'o greșală de neertat, a fost desființat, iar în 1881 orfaniĭ aŭ trecut sub îngrirea autoritățeĭ comunale.

Să vedem acum care e soarta orfanilor și maĭ ales educațiunea lor sub părinteasca (!) îngrijire a comuneĭ, de care *Verax* s'a entuziasmat atât de mult.

Trebue să mărturisesc, cu toate laudele luĭ *Verax*, că nu există copiĭ maĭ nenorocițĭ și maĭ rĕŭ îngrijițĭ de cât orfaniĭ primărieĭ.

Maĭ întâiŭ, atât îngrijirea cât și educațiunea acestor nenorocițĭ e lăsată în sarcina doicelor. Aceste doicĭ, după cum am maĭ spus-o, avênd și ele copiĭ, evident că îngrijirea bieților orfanĭ e lăsată în voia Domnuluĭ.

Murdarĭ, nespălațĭ, tîrîindu-se prin curțile și stradele murdare ale mahalalelor, iată îngrijirea ce se dă de către doicĭ acestor ființe nenorocite.

Toată grija primărieĭ se mărginește în a plăti salariele doicelor, a le împărți orfanilor la Crăciun și Paște haine, iar în ajunul Crăciunuluĭ, orfaniĭ sunt adușĭ la Primărie unde, după tradiționalul discurs al primaruluĭ, li se împart câte 2 — 3 nucĭ poleite saŭ mere, și câte o bucată de cozonac.

Despre educațiunea acestor orfanĭ, ce-am putea oare pretinde de la niște nenorocite femeĭ care n'aŭ absolut nicĭ o cultură? Putea-va oare ele să urmărească zi cu zi progresul instrucțiuneĭ orfanilor când majoritatea și chiar unanimitatea lor nu cunosc nicĭ alfabetul măcar?

E o absurditate a se susţine că acestor copiĭ li se dă o educaţiune şi încă *specială*,—cum spune *Verax*.

Dacă cum-va *Verax* vroeşte să se convingă de adevĕrul celor ce avansez, n'are de cât să urmărească progresul instrucţiuneĭ orfanilor şi va vedea cum din pricina lipseĭ controluluĭ instrucţiuneĭ, orfaniĭ fac câte doĭ dacă nu şi treĭ anĭ în câte o clasă. Căcĭ cine să-ĭ controleze? Doica? Dar ea, nenorocita, abia îşĭ vede de nevoile traiuluĭ şi de copiiĭ seĭ de care are maĭ mult durere de suflet de cât de orfanĭ carĭ sunt un fel de belea, necesară de altfel,—maĭ ales vĕduvelor,—spre a le înlesni întru cât-va mijloacele de traiŭ.

Iată dar care e educaţiunea *specială* a bieţilor orfanĭ de care face atâta paradă de vorbă stimabilul *Verax*.

Să trec acum la cestiunea viitoruluĭ orfanilor.

După ce aŭ trecut cu chiŭ cu vaĭ cele patru clase primare, *Verax* spune că orfaniĭ (băeţiĭ) sunt daţĭ la meşteşug, iar fetele în institutul *Protopopu Tudor* pentru a învăţa menajul şi alte profesiunĭ inerente sexuluĭ lor. Dar ce devin aceste copile la maturitate, *Verax* nu spune nimic, ceea ce e lucru lămurit că viitorul orfanelor e de a ajunge slujnicĭ, bucătărese, be chiar şi prostituate, căcĭ se ştie că primăria nu le înzestrează cu nimic şi nicĭ că-şĭ bate capul cu asemenea lucrurĭ, afară doar dacă nu cum-va *Verax* va inventa şi acĭ niscaĭ serviciĭ *speciale*,—pe hârtie,—pentru căpătuirea acestor nenorocite.

Cu orfaniĭ (băeţiĭ) acelaşĭ lucru se întâmplă, *Verax* spune că aceştia sunt daţĭ pe la meşteşugurĭ şi decĭ viitorul le este asigurat.

Pentru edificarea cetitorilor şi chiar a luĭ *Verax*, voiŭ arăta cum sunt daţĭ la meşteşug aceştĭ nenorocițĭ şi ce soartă aŭ. E destul un singur exemplu:

Maĭ acum doĭ anĭ, douĭ patronĭ tipografĭ din capitală bine cunoscuţĭ în cercul tipografic din întreaga ţară ca exploatatorĭ ceĭ maĭ nemiloşĭ aĭ lucrătorilor, în dorinţa de a se îmbogăţi cât maĭ în grabă, s'aŭ gândit că cel maĭ lesnicios mijloc de a-şĭ atinge idealul, ar fi înlăturarea cu timpul a lucrătorilor adulţĭ şi înlocuirea lor cu elevĭ; cum însă părinţiĭ din capitală nu-şĭ maĭ dădeaŭ nicĭ unul copiiĭ în acest atelier din cauză că eraŭ munciţĭ maĭ reŭ de cât condamnaţiĭ la ocne, câte 14 şi 15 ore pe zi, patroniĭ s'aŭ adresat primărieĭ spre a le da un numĕr foarte mare de orfanĭ pe carĭ ştiaŭ că-ĭ pot exploata fără nicĭ un control, căcĭ acĭ nu eraŭ părinţiĭ carĭ să se intereseze de soarta acestor nefericiţĭ.

Primăria, care era în cunoştinţă de purtarea acestor patronĭ, căcĭ i-se adresase un protest din partea corpuluĭ tipografic, dar pe care primarul s'a grăbit a-l respinge, a încuviinţat cererea patronilor şi ast-fel, aproape 30 de orfanĭ aŭ fost daţĭ ca marfă de exploatare pe timp de cincĭ anĭ, fără a pune patronilor vre-o clausă în privinţa orelor de muncă.

Care a fost soarta acestor nefericiţĭ, e lesne de înţeles.

Munciţĭ maĭ rĕŭ de cât vitele, câte 14 şi 15 ore, hrăniţĭ iarna cu fasole şi vara cu fructe cu pâine şi culcaţĭ prin podinele ateliereluĭ fără aşternut şi fără nimic de învelit, în gerurile cele maĭ cumplite, majoritatea orfanilor a trebuit să-şĭ apuce lumea în cap, după ce maĭ întâiŭ aŭ reclamat în maĭ multe rândurĭ celor de la primărie, fără nicĭ un rezultat.

Parte din aceştĭ orfanĭ ajunseseră în urmă să vîndă gazete pe stradă, iar astă-zĭ, Dumnezeŭ ştie ce soartă vor fi având.

Iată dar, preţiosule *Verax*, care e viitorulul orfanilor de sub *părinteasca*, — vorba D-tale — îngrijire a primărieĭ capitaleĭ!

Şi acum, pentru ca să sfîrşesc, cred că publicul se va fi convins pe deplin că D-na Smara a avut toată dreptatea,—numaĭ din acest punct de vedere,—de a face critica cea maĭ aspră în privinţa neîngrijireĭ culpabile din partea autorităţeĭ comunale pentru nenorociţiĭ orfanĭ.

Şi pentru ca *Verax* să nu zică, bunăoară, că mĕ mărginesc numaĭ în a critica fără a propune leacurĭ, pot propune următoarea soluţiune:

Comuna, împreună cu guvernul, să înfiinţeze cât maĭ în grabă un orfelinat, având şi secţiunĭ de instrucţiune, în care micele fiinţe să aibă cu o adevărat îngrijire sistematică după modelul orfelinatelor din streinătate, iar la sarcinele de întreţinere să contribuiască în mod egal statul şi comuna.

După ce orfaniĭ vor fi absolvit un învĕţămînt oare-care, băieţiĭ să fie internaţĭ în şcoala de meseriĭ a Statuluĭ, unde să poată învĕţa diferite meşteşugurĭ ca: mecanica, lemnăria, ferăria, sculptura, desemnul, etc.

Fetele să fie internate în Azilul Elena Doamna, excluzêndu-se cât maĭ îngrabă copilele favoriţilor, iar la epoca măritişuluĭ aceste orfane să fie înzestrate cu o oare-care sumă de banĭ pentru cumpărarea obiectelor de casă şi menagiŭ.

Pentru înzestrarea orfanelor, primăria ar putea chiar organiza serbărĭ anuale sub patronagiul cetăţenilor fruntaşĭ saŭ să înfiinţeze o taxă oare-care asupra contribuabililor cu veniturĭ marĭ, de care, slavă Domnuluĭ, nu ne putem plânge.

Aceasta e soluţiunea pe care o cred cea maĭ bună, care se poate da cestiuneĭ destul de serioase a orfanilor Capitaleĭ.

Iona.

ACTE OFICIALE

D. Grigore Ionescu este numit în funcţiunea de comisar poliţienesc a găreĭ Brăila, iar D. Const. Cojocăreanu în funcţiunea de comisar poliţienesc al portuluĭ Brăila.

*

D. Dim. Curelescu, fost copist, este numit ajutor de grefă la tribunalul Romanaţĭ în locul D-luĭ Dim. I. Bălcescu înaintat.

Concursul de internat

In nicĭ o parte a lumeĭ concursurile nu sunt aşa de compromise ca la noĭ. Intr'o ţară tînĕră şi presupusă civilisată ca a noastră, în loc ca fie care să fie condus de un ideal şi de simţul dreptăţeĭ, din contra nu vezĭ la ordina zileĭ de cât favoritismul pentru ceĭ linguşitorĭ şi protejaţĭ, şi nimicirea drepturilor acelor ce sunt lipsiţĭ de protectorĭ. Nimic nu a maĭ rĕmas sfînt şi ne batjocorit, nimic nu-ţĭ maĭ inspiră încredere de seriositate, totul e farsă, legĭ, regulamente, instituţiunĭ, toate aŭ fost şi sunt terfelite de spoliatoriĭ aceşteĭ nefericite ţĕrĭ. Dacă aĭ nenorocirea să cerĭ o mică concesiune, te isbesc în faţă cu un ceaslov de legĭ şi de regulamente, spunêndu-ţĭ cu emfasă: *dura lex, sed lex*; dacă cerĭ un drept câştigat, atuncĭ nu maĭ există regulamente, nu maĭ aŭ valoare cele scrise în ele, nu maĭ există acea armă: *dura lex, sed lex*, ci prin vorbe secĭ şi ideĭ confuse, caută să te convingă că regulamentul e rĕŭ scris, saŭ rĕŭ interpretat şi la urma urmeĭ îţĭ spune: suntem stăpânĭ, noĭ facem regulamentele, decĭ noĭ suntem regulamentul şi prin urmare, noĭ îţĭ spunem că n'aĭ dreptate.

Un fapt analog s'a întîmplat zilele acestea la Eforie. In regulamentul Eforieĭ relativ la condiţiunile de admisibilitate la concursul de internat este prevĕzut între altele următorul articol: *nu pot fi admise la concursul de internat de cât externiĭ carĭ aŭ făcut serviciul în spitalele Eforieĭ de cel puţin 2 anĭ*. Se ştie de toată lumea că n'aŭ titlu de *externĭ* de cât aceĭ studenţĭ în medicină carĭ aŭ trecut concursul de externat şi aŭ obţinut diploma iar toţĭ aceĭ studenţĭ carĭ n'aŭ diplomă de extern, ci sunt numaĭ simpliĭ ambulanţĭ şi spectatorĭ prin spitale, nu pot purta acest titlu câştigat prin muncă; *D-lor sunt numaĭ stagiarĭ, iar nicĭ de cum externĭ*. Lor nu li se pot impune datoriile unuĭ extern, dar nicĭ nu se pot bucura de drepturile luĭ. Ce se întîmplă?! Domniĭ Eforĭ, mândriĭ şi orgolioşĭ, din înălţimea în care sunt aruncaţĭ de jocul noroculuĭ, saŭ că n'aŭ putut să citească regulamentul concursuluĭ, saŭ că nu l'aŭ înţeles, saŭ că l'aŭ înţeles, dar l'aŭ aplicat rĕŭ, confundă un extern, care are diplomă, cu un stagiar care a putut să smulgă un certificat de la un şef de serviciŭ. Nu e tot una, D-lor Eforĭ. Aflaţĭ şi D-v. că un stagiar nu este tot una cu un extern, precum un extern nu este un intern, etc. Citească D-niĭ Eforĭ regulamentul şi vor vedea că la concursul de internat nu se pot presenta nicĭ chiar externiĭ cu diplomă, dacă nu întrunesc condiţia se aibă împliniţĭ 2 anĭ de serviciŭ în spitale. Casul acesta s'a întîmplat la concursul de internat din anul trecut în care comisiunea examinatoare a eliminat o mare parte dintre candidaţĭ, numaĭ pe motivul că le lipseaŭ 3 lunĭ din stagiul cerut de regulament, de şi eraŭ externĭ cu diplomă şi fiind chiar dispensaţĭ de Eforĭ. Anul acesta însă, *D-niĭ Eforĭ favorisează pe uniĭ admiţându-ĭ la concurs, fără să aibă măcar o zi de externat, uzurpă drepturile altora, în acelaş timp călcă regulamentul făcut chiar de D-lor însă-şĭ*.

Motivul, pentru care D-niĭ eforĭ şi-aŭ călcat pe inimă şi pe suflet, a fost un pretext absurd, susţinut cu multă linguşire de aceĭ carĭ caută, prin intrigĭ murdare şi mijloace nepermise, să intre pe poarta din dos, iar nu in plină lumină pe cea din faţă. In naivitatea lor D-niĭ candidaţĭ fără drept, invoacă cu absurditate pretextul: că dacă nu sunt externĭ, cauza este Eforia, fiind că n'a publicat concursurĭ de externat. Ce copilărie! Să presupunem că aşa ar fi. Este oare datoare Eforia să se intereseze de instrucţia vre unuĭ student? Nu! Fie care trebue să se intereseze de el. Dacă ar fi voit să treacă externatul, s'ar fi dus să ceară concursul, după cum aŭ făcut toate seriile de studenţĭ, nu ar fi fost apaticĭ şi somnolenţĭ şi nu ar fi aşteptat în trândăvia lor să vie Eforiĭ să-ĭ tragă de mână la concurs. Lucrul însă a fost altfel. Eforia a publicat concursul de externat anul trecut. D-niĭ stagiarĭ n'aŭ avut îndrăzneala să se prezinte la concurs, aŭ cerut să se amâne până când vor fi preparaţĭ, când va fi aceea zi Dumnezeŭ ştie, şi aŭ continuat să dormiteze până în anul acesta, când aŭ fost deşteptaţĭ de concursul de internat, la care aŭ rîvnit ca ţiganul la caş.

Din momentul acesta aŭ început linguşirile de toate colorile, intrigile pe toate căile, protecţiunile de ambe sexe, până când în fine, favoriţiĭ aproape desperaţĭ, abia ajung să câştige promisiunea eforilor complicĭ, nesocotind drepturile acelora ce le aŭ. *Să ştie D-niĭ eforĭ că or fi având putere să zidească regulamente, dar n'aŭ dreptul să le calce.*

In faţa atâtor nedreptăţĭ comise din lipsă de conştiinţă saŭ de cunoştinţe ale D-lor eforĭ, aşteptăm cu nerăbdare şi încredere comisiunea examinatoare compusă din D-rĭ *Drăghescu*, *Stoicescu* şi *Leonte*, singurĭ în drept să dea adevĕrata soluţiune. Speranţele însă ne-aŭ fost zădărnicite, decepţiunea a coprins toate spiritele acelor ce aşteptaŭ dreptate, vĕzênd uşurinţa şi indiferenţa cu care Domniele lor calcă în picioare un principiŭ sfînt. In loc să verifice actele înainte de a începe concursul, după cum face orĭ ce comisiune sinceră, D-lor se spală pe mânĭ ca Pilat şi aruncă toată sarcina în spinarea Eforieĭ, când D-lor eraŭ chemaţĭ şi trebuiaŭ să se ţină după regulament.

Ne aşteptam de maĭ mult de la D-niĭ Dr. Stoicescu, Drăghicescu şi foarte mult de la D. Dr. Leonte. A trebuit însă să vedem şi să ne convingem că de multe orĭ aparenţele înşeală. Pe cand anul trecut comisiunea esaminătoare în mod demn şi conştiincios şi-a îndeplinit sarcina, anul acesta din contră; pa căĭ piezişe, aŭ voit să lumineze întunerecul, fără să aprindă lumina. Dacă membriĭ comisiuneĭ sunt sincerĭ şi nu planează nimic asupra conştiinţeĭ D-lor, atuncĭ nu înţelegem, de ce ţin şi nu vor să ţină chiar cu preţul onoareĭ un concurs ilegal?

Din cauză că s'a călcat regulamentul concursuluĭ de internat publicat în *Monitorul Oficial* din 14 Maiŭ 1892, cu deplină esaminătoare, majoritatea externilor consecinţĭ s'aŭ retras din concurs şi declară în mod solidar că nicĭ o dată nu vor lua parte într'un concurs anormal şi ilegal; tot odată cer:

1) *Ca onor Eforia să intre în regulament şi să anuleze concursul;*

2) *Rog. onor comisiune să nu presideze un concurs fără valoare.*

Dacă D-niĭ Eforĭ nu vor să înţeleagă că comit o greşeală neertată călcând regulamentul, atuncĭ atragem atenţiunea D-luĭ ministru Lascar Catargiu să intervină şi să convingă pe D-niĭ Eforĭ, odată pentru tot-d'a-una, căcĭ în ţara Românească trebuie să domnească legile şi regulamentele, nu aceĭ carĭ le fac.

Maĭ mulţĭ externĭ.

INFORMAŢIUNI

Directorul nostru a plecat, erĭ seară Joĭ, pentru câte-va zile, la Iaşĭ.

Atragem atenţiunea cititorilor noştrĭ asupua importantuluĭ articol al D-luĭ senator N. B. Locusteanu, pe care'l publicăm în capul ziaruluĭ nostru.

In numĕrul de mâine va apare al doilea articol al D-sale.

Se confirmă ştirea dată de *Lupta* în privinţa retrageriĭ D-luĭ primar Gr. Triandafil.

Noul primar va fi probabil D. Nicu Filipescu, până la disolvarea consiliuluĭ comunal, când apoĭ va veni şi rîndul D-luĭ Pake-Protopopescu.

Mare animaţie a fost aseară la cluburile junimiştilor şi conservatorilor.

S'a discutat declaraţia D-luĭ Carp, făcută ierĭ la Cameră, că dacă se admite o modificare făcută de comitetul delegaţilor în proiectul sĕŭ de lege asupra învĕţămîntuluĭ profesional, atuncĭ D-sa se retrage din cabinet.

D. Carp prevede că învĕţămîntul profesional este gratuit, iar comitetul delegaţilor, din care fac parte D-niĭ Rosetti-Teţcanu, Nicu Cerkez, Sc. Vârnav, etc. toţĭ junimiştĭ, a modificat acest articol în sensul, că numaĭ pentru fiĭ de cetăţenĭ românĭ este gratuită instrucţia profesională.

La clubul junimist **D.** *Rosetti-Teţcanu a declarat că nu poate reveni asupra acesteĭ modificărĭ şi va vota în contra D-luĭ Carp.*

La clubul conservator, maĭ mulţĭ deputaţĭ lahovarişti aŭ declarat, că vor vota pentru modificarea făcută de comitetul delegaţilor.

Astăzĭ se va da votul în Cameră în privinţa acesteĭ modificărĭ.

Decĭ suntem în ajunul uneĭ crize ministeriale.

A aparut **Chestia republicană** *broşură de propagandă antidinastică şi republicană de* **Eduard Dioghenide.** *Preţul 50 banĭ.*

Se găseşte de vînzare, la toate chioşcurile şi librăriile din Capitală, precum şi la toţĭ vînzĕtoriĭ de ziare din provinciĭ.

Rapoartele sosite la direcţiunea serviciuluĭ sanitar constată, că angina difterică, care a facut marĭ ravagiĭ prin judeţul Suceava, a fost distrusă cu desăvîrşire.

In Mălinĭ şi împrejurime, unde angina difterică a luat proporţiunile uneĭ epidemiĭ îngrozitoare, s'a stîrpit cu desăvîrşire această boală, graţie concursuluĭ pe care l'a dat D. Ţenov, prin împărţire gratuită de medicamente şi prin faptul că un medic a fost trimis în permanenţă prin aceste împrejurimĭ pe cheltuiala D-luĭ Ţenov.

ŞTIRI TELEGRAFICE

PARIS, 3 Februarie.—Camera a adoptat cu 308 voturĭ contra 145 taxa anuală de 10 francĭ asupra pianurilor.

PARIS, 3 Februarie.—Consiliul de miniştri a decis să declare, spre rĕspuns la interpelarea D-luĭ Leydet, că guvernul vrea să se sprijinească numaĭ pe partidul republican, fără distincţiune de nuanţe. Ministerul va accepta un ordin de zi care se confirma cât maĭ mult aceşteĭ declaraţiunĭ.

PARIS, 3 Februarie. — Comisiunea de anchetă a hotărît cu 17 voturĭ contra 7, să numească un raportor provizoriŭ, cu toate că ea îşĭ va continua lucrările sale. D. Brisson a fost desemnat ca raportor.

PARIS, 3 Februarie.—D. Percher, directorul agenţieĭ Dalziel, şi-a dat demisiunea.

PARIS, 3 Februarie.—D. Carol de Lesseps a stat ziua de ierĭ la Chesnay, lângă tatăl sĕŭ. Azĭ dimineaţă a fost reintegrat în închisoare.

D. Cottu a plecat azĭ dimineaţa la Londra; de acĭ se va duce la Viena, înainte de a se întoarce în Paris.

HUGUES LE ROUX

Convenienţele

— Haide, Barker, ian să vedem părerea ta, fără înconjur?

— Minunată, D-le conte...

Aceste vorbe fură zise cu o îndrăzneală englezească, cu o greutate de pumnĭ gata de boxat.

D. de Loyaumont făcu o mişcare nobilă, care însemna: „Norocul ştie ce-mĭ datoreşte“.

Cu toatea astea nervozitatea sa se dădea mereŭ pe faţă prin frămîntarea cordonuluĭ monocluluĭ seŭ.

Era în ajunul premiuluĭ cel mare şi, cu toată încrederea ce avea în calul seŭ, sportmanul nu se prea simţea în apele luĭ. De sigur, Jaguar era un animal admirabil. La Chautilly arătase ce putea el. Dacă un cal ca ăsta nu lua înainte, chiar de la plecare, spre a păstra întâetatea până la stâlpul de sosire, era maĭ bine să-şĭ vîndă grajdurile. Dar câmpul curselor are surprize foarte ciudate!

Şi D. de Loyaumont, pornit spre nelinişte, îşĭ încruntă sprincenele-ĭ aristocratice când anzi bătênd încetişor la uşa saleĭ de fumat.

— Ce este, Firmin?

— Doamna mi-a poruncit să spun D-luĭ conte că luĭ D. Bérard i-a fost foarte rĕŭ astă noapte.

Nobilele sprincene ale D-luĭ de Loyaumont se împreunară cu desăvêrşire.

— Trebue să mĕ duc să vĕd calul, zise el. Pe urmă mĕ voiŭ urca la D. Bérard, înainte de masă...

Nu maĭ scoase o vorbă, dar era tare întărîtat. Când luase pe nepoata acestuĭ D. Bérard, fusese cu condiţia de a nu se duce de loc pe la unchiŭ. Şi iată acum că acest negustor, cu îndrăzneala milionarilor, îşĭ permitea să fie bolnav în casa celuĭ pe care—cu multă obrăznicie—îl numea „ginerele“ luĭ!

FOIŢA ZIARULUI „ADEVĔRUL“

(53)

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

Blana spânzuratuluĭ

(Urmare la Loja sângerată)

CAPITOLUL III

— Ia uitaţi-vĕ, Doamnă, ce drăgălaşe'ĭ, zise doica. Nu vĕ cunoaşte şi vrea să vĕ sărute.

Fruntea albă a micuţeĭ, aproape atingea buzele D-neĭ Crozon. De abia se auzi sgomotul uşor al unuĭ sărut pe furiş.

— Miserabilo! strigă bărbatul, luând de pe masă un cuţit care'ĭ veni la mână; tu eştĭ mama eĭ. Am să vĕ omor pe amândouĕ.

Berta se aruncă înaintea luĭ, ca să se aşeze în dreptul sĕrmanelor fiinţe pe care acel furios era să le lovească.

— N'aĭ să te atingĭ de copilul meŭ, zise ea c'o voce fermă.

— Copilul D-tale! strigă Crozon; îndrăsneştĭ să spuĭ c'acest copil e al Dumnitale?

— Da, îndrăsnesc, rĕspunse Berta. Sunt mama luĭ şi voiŭ şti să'l apăr.

— Nenorocito! îţĭ proclamĭ necinstea.

— Ştiŭ; ştiŭ că mĕ pierd mărturisind o slăbiciune pe care aşĭ vrea s'o răscumpăr cu preţul sîngeluĭ meŭ; ştiŭ ce soartă m'aşteaptă. Aşĭ fi putut să'mĭ ascund ruşinea. D-ta mĕ sileştĭ s'o daŭ pe faţă. Dumnezeŭ să te ierte! Eŭ, îmĭ voiŭ ispăşi păcatul şi nu mĕ voiŭ plânge căcĭ, cel puţin, am smuls pe Matilda din furiile D-tale.

— Cine îmĭ probeaza că nu minţĭ ca s'o scapĭ?

— Ce! te maĭ îndoeştĭ încă? Ce maĭ vreĭ ca să te conving? Doamna Cambry să'ţĭ spună la ce fericire neaşteptată renunţ. I-aĭ dat spectacolul uneĭ scene odioase. Vreĭ s'o constringĭ a-ţĭ jura că nu sunt demnă să mĕ mărit c'un om onest? Vreĭ să obligĭ pe doica copileĭ mele a'ţĭ maĭ repeta odată ceia ce aĭ auzit? Aĭ uitat oare că ea nu mĕ cunoaşte de cât pe mine, că numaĭ eŭ singură am vĕzut copilul? Aĭ uitat de asemenea, c'am fost acuzată de o crimă şi c'am refusat de a mĕ justifica? Crezĭ oare că dacă n'ar fi fost onoarea mea în joc, m'aşĭ fi resignat să sufer maĭ bine de cât să spun adevĕrul, pedeapsa teribilă care m'aştepta?

Şi, adăogă eroica fată, nu fără oarecare hesitare, crezĭ D-ta că Matilda m'ar lăsa să mĕ sacrific pentru ea?

Păstrase acest argument pentru sfîrşit, însă incercarea era primejdioasă, căcĭ prevedea bine că D-na Crozon nu era să se hotărască tocmaĭ uşor ca să primească sacrificiul. Ea o privi, privi copilul, şi ochiĭ eĭ exprimară o rugăminte elocuentă care zicea soră-seĭ: n'aĭ dreptul să'ţĭ jerfeştĭ copilul, şi bărbatul tĕŭ l'ar omorî dacă tu m'aĭ desminţi. Şi ca s'apuce înaintea rĕspunsuluĭ de care se temea, ea reluă, întorcându-se către cumnatu-sĕŭ:

— Matilda e inocentă, şi citesc în faţa eĭ c'ar vrea să se devoteze pentru mine, să s'acuse pe ea de greşala pe care am comis'o eŭ. Ce ar fi oare dac'ar fi ea vinovată?

D-na Crozon isbucni în suspine. Dragostea de mamă înăbuşise strigătul conştiinţeĭ şi vocea sa nu se înălţă ca să protesteze.

Soţul aruncă cuţitul pe masă, şi zise c'un aer rătăcit.

— Lasă-ne. Vreaŭ să fiŭ numaĭ cu femeia mea. Duceţĭ copilul de acĭ.

Doica înspăimântată murea de pofta de a pleca, iar D-na Cambry nu dorea de cât să'ĭ urmeze căcĭ era foarte tulburată şi ceva maĭ mult, abia aştepta să întrebe pe Berta. Dar Berta hesita să lase pe soră-sa în cea maĭ teribilă criză conjugală. O aruncătură de ochĭ pe care i-o adresă Matilda, o hotărî. Ea înţelese că explicaţia ar fi maĭ puţin furtunoasă dacă s'ar sfîrşi fără martorĭ, şi dacă maĭ ales D. Crozon n'ar maĭ avea dinainte'ĭ copilul a căreĭ vedere îl scotea din minţĭ. Ş'apoĭ, ca să susţină rolul de mamă pe care şi'l luase cu atâta generositate, nu trebue să'şĭ părăsească fetiţa.

— Jacques, zise ea cu blândeţe, nu'ţĭ voiŭ maĭ reproşa nicĭ odată rĕul ce mi-aĭ făcut.

Aĭ cedat unuĭ acces de furie pe care, sunt sigură, îl regreţĭ deja, căcĭ ştiŭ că aĭ o inimă excelentă. Te-aĭ potolit, judecata ţi-a venit iară. Nu maĭ tremur pentru Matilda, şi ţi-o încredinţez. Nu'ţĭ cer să'mĭ ierţĭ căderea, îţĭ cer numaĭ să nu mĕ blestemĭ, căcĭ sunt destul de nenorocită.

— Pleacă! murmură Crozon cu mult maĭ mişcat de cum nu voia să pară.

— Nu căta să ştiĭ cum am căzut. Aceste e un om secret care va muri cu mine... în curênd şi pe care nicĭ chiar Matilda nu'l va cunoaşte nicĭ odată. Adio.

Cu acest cuvînt, care spunea în de-ajuns că nu va căta să maĭ vadă pe cumnatu-sĕŭ, Berta se aruncă de gâtul soră-seĭ şi o sărută cu dragoste. Lacrimile lor se amestecară, şi, fără să schimbe o vorbă, se înţeleseră.

Doica, grăbită să bată în retragere, trecuse deja pragul. D-na Cambry strânse mâinele soţieĭ, salută cu răceală pe soţ, luă de braţ pe tînĕra fată, şi eşi cu ea. D. Crozon nu le petrecu.

— A! Doamne, zise doica îndată ce se vĕzură afară, dar acest om îĭ turbat. Dac'al meŭ ar fi aşa, l'aşĭ lăsa. Auzĭ! să vrea să omoare copila fiind c'a rîs la nevastă-sa!

Apoĭ, schimbând de odată tonul:

— Atuncĭ, aşa Domnişoară, fetiţa asta grasă şi frumoasă e a D-v. A! bine, zĕŭ, nicĭ nu'mĭ trecea prin minte... dar nu trebue să plângeţĭ pentru asta. Nu sunteţĭ cea d'intâiŭ căreia s'a întâmplat nenorocirea şi nicĭ n'o să fiţĭ cea din urmă. O să crească, ce! biată mititicuţă, şi dacă vreţĭ să mi-o lăsaţĭ, o s'o iaŭ cu toată inima, c'acum nu maĭ sunt îngrijată de plata ce mi se cuvine.

D-na Cambry, înţelese îndată intenţia şi voi să înlăture Berteĭ, care sufoca, încurcătura de a rĕspunde.

(Va urma).

Nu trebuia nimic mai mult, de cât ca minunata condiţie în care se afla Jaguar spre a face pe D. de Loyaumont să fie iar vesel.

In momentul în care D. de Loyaumont intra în grajdul cam întunecat, Jaguar îşi întoarse capul spre uşă. Şi-l întinse ca şi cum ar fi vroit să muşte, apoi sgrăpănă paele cu picioarele de dinainte. D. de Loyaumont îl mîngăe, şi apoi tot restul dimineţei îl petrecu vorbind cu oamenii de la grajduri, cercetându-i despre jockey şi despre sgomotele ce umblaŭ asupra adversarilor luĭ Jaguar.

Uitase aşa de bine de unchiul Bérard că nu se putu stăpîni de a nu tresări, când în pragul hotelului, Firmin îi spuse pe neaşteptate:

— D-le conte, apoplexie!

Bolnavul era întins într'un pat mare cu baldachin.

D. de Loyaumont făcu o strâmbătură când întrebă pe doctor, printre dinţi:

— A avut indigestie nu-i aşa?

Dar doctorul dădu din cap. Incercase toate doctoriile, dar în zadar. D. Bêrard părea condamnat. Era un caz fulgerător.

D. de Loyaumont apucă pe doctor de braţ.

— Cu neputinţă! calul meŭ aleargă poimâni... Şi nu vreaŭ să-l retrag.

Omul de ştiinţă făcu o mişcare de neputinţă. Dar, D. de Loyaumont nu era gata să primească o soluţie aşa de protivnică voinţeĭ sale.

Replică foarte hotărît:

— Respunzĭ de bolnavul D-tale, doctore.

Şi se duse la contesă.

O găsi discutând cu cusătoreasa. Dar el era aşa de iritat că nu luă seama că era o streină în casă, şi încrucişându-şi braţele:

— Ştiĭ ce ne face unchiul D-tale?

D-na de Loyaumont era tot aşa de necăjită ca bărbtu-sĕŭ. Rĕspunse aspru:

— Asta nu-mĭ place, cum nu-mĭ placĭ nicĭ D-ta. Rochia mi-e gata, şi pălăria care mi-a trimis-o, e o minune.

Preocupările acestea egoiste sfîrşiră iritarea D-luĭ de Loyaumont.

— Asta-i tot?...

— Vreĭ să ţip?

— Vreaŭ să te indignezĭ!...

O aşa lipsă de pricepere!... Să-şĭ aleagă casa mea... Şi încă sĕptĕmâna asta... data asta!...

D. de Loyaumont nu se mai stăpâni; murmură printre dinţĭ:

— ... Mitocanii!

Şi ieşi trîntind uşile.

Negustorul muri seara, fără să-şĭ fi venit în fire. Dar moştenitoriĭ eraŭ fără grije pentru dispoziţiile testamentuluĭ sĕŭ.

Bătrânul strânsese pe nepoată-sa aproape de când era în leagăn. Maĭ că nu suferise de nerecunoştinţa eĭ. Iĭ era destul că fusese cea dintêiŭ treaptă a monumentaleĭ scărĭ pe care „Elena luĭ" se urcase la avere. Muncise din rĕsputerĭ. Şi acum avea faţă cu moartea, liniştea celor carĭ, ne trăind de loc pentru dînşiĭ, se duc din viaţă fără părere de rĕŭ.

Intorcêndu-se la ora meseĭ, D. de Loyaumont găsi pe Barker în sala de aşteptare. Se turbură de odată:

— I-s'a întâmplat ceva luĭ Jagnar?

— Nu, D-le conte.

— Atuncĭ?

— Unchiul Doamneĭ, a murit,

Cu toată stăpânirea ce avea asupră-şĭ, D. de Loyaumont năvăli în apartamentul nevesti-si

— Eĭ! zise el, s'a sfîrşit!

D-na de Loyaumont îşĭ trecu pe la ochĭ o băsmăluţă de dantotă:

— Nu trebue, zise ea, ca din pricina asta să nu maĭ alerge calul D-tale. Unchiu-meŭ n'ar fi dat voe.

Loyaumont ridică din umerĭ:

— Imĭ bat joc de învoirea luĭ şi nu i-am cerut nicĭ odată lecţiĭ de covenienţe!

Era cât-pe-ce să zică: „Nicĭ D-tale, nicĭ atât!..." Dar se stăpâni din deprindere de bună creştere. D-na de Loyaumont nu se dădu bătută:

— Aide, unchiu-meŭ nu ieşea în lume... Nicĭ unul din prieteniĭ noştri nu-l cunoştea... Nicĭ el n'ar fi suferit ca D-ta şi cu mine să ne abţinem de a ne arăta, Duminecă la curse.

Loyaumont obiectă:

— Şi jockei-ul meŭ să pună crep la cască, nu-ĭ aşa?

Şi cum femeea spunea că a vĕzut pe de Téramont ducêndu-se la vînătoare nu mult după moartea mă-seĭ, sportmanul se porni de odată:

— A vina, e foarte de doliŭ... şi astea sunt convenienţe pe care ar trebui să le ştiĭ! Pe cinste!... te credeam maĭ educabilă!

Ea zise atinsă:

— Atuncĭ, ce hotărăştĭ?

Fără să rĕspundă, D. de Loyaumont apăsă soneria electrică. Zise şefuluĭ servitorilor:

— Trimite-mĭ pe bucătar. Să vie cum se găseşte.

Bucătarul veni în hainele sale albe, iar D. de Loyaumont întrebă:

— Cazimir, eştĭ în stare să îmĭ conservĭ o bucată foarte mare în ghiaţă?

— O bucată mare, D-le conte?

— Da, un mistreţ... un urs?...

Bucătarul se gândi.

— Săptămâna trecută, zise el, mi s'a stricat un peşte frumos... E drept că atuncĭ era maĭ cald; s'ar putea încerca, D-le conte.

Contele zise mulţumit:

— Uite despre ce e vorba: unchiul D-neĭ contese, a murit. Dacă vestea se va afla maĭ înainte de Duminecă seara, grajdul meŭ n'ar putea lua parte la alergărĭ. Caută de conservează corpul, cum ştiĭ. Ne-am înţeles, nu-ĭ aşa?

Şi acum încă ceva. Ştiĭ că sunt liberal. Inainte ca şi după aceasta, mĕ las pe D-ta să opreştĭ limba servitorilor.

Un zîmbet de complicitate se zări pe buzele şefuluĭ. Rĕspunse cum se cuvenea:

— D. conte poate fi liniştit... Toţĭ din casă aŭ pus rĕmăşagurĭ asupra caluluĭ.

E. V.

Politica luĭ Ribot

PARIS, 4 Februarie.—Camera. — Mare animaţie. D. Leydet, radical, interpelează asupra politicii generale a guvernuluĭ. El zice că între cercul stâng şi conservatoriĭ unitĭ s'a format o ligă, în scop de a pune mâna pe putere şi a modifica legile militare, şcolare şi financiare.

D. Millerand reproşează guvernuluĭ că n'a dat satisfacţie ţĕriĭ în afacerea Panama. El cere în urmă o revizuire a Constituţieĭ în sensul democratic, separaţiunea bisericiĭ de Stat şi reformele sociale.

D. Lafargue, socialist, desvoltă programul partiduluĭ muncitorilor.

D. Cavaignac se apără şi declară că nu s'a înţeles întru nimic cu conservatoriĭ unitĭ, discursul sĕŭ din urmă este o probă a acesteĭ afirmaţiunĭ.

D. Dumay expune programul socialist şi reproşează guvernuluĭ că se sprijineşte pe extrema stînga, care votează contra tutulor cabinetelor.

D. Pion, preşedintele drepteĭ constituţionale vrea o Republică liberală, tolerantă şi deschisă.

D. Déroulède reproşează D-luĭ Ribot că nu are o poltica oare-care.

D. Deschanel a luat de asemenea cuvintul.

D. Ribot a rĕspuns că luând puterea, el ceruse concursul tutulor republicanilor; acum i se cere să sfărâme această unire graţie căreia îndrăzneala acelora ce făceaŭ o campanie contra Republicĭ şi a servitorilor sĕĭ, a încetat. El aşteaptă cu încredere sfîrşitul afaceriĭ, care a servit de pretext campanieĭ. D. Ribot respinge concentrarea propusă de D. Millerand cu socialiştiĭ şi bulangiştiĭ (viĭ întreruperĭ la extrema stângă, sgomot, chemărĭ la ordine).

Respinge de asemenea şi concentrarea cu centrul; cabinetul guvernează pentru întregul partid republican; el nu vrea să fie prisionerul nicĭ unuĭ grup (aplause la stânga). D. Ribot protestează contra alegaţiuniĭ că cabinetul este influeţat de D. Clémenceau saŭ de extrema stânga. El termină amintind opera îndeplinită de 15 anĭ, pe care ţara o apreţiază, cu tot norul recent, care, de altmintrelea începe să se risipească.

Discuţiunea este închisă. Maĭ multe ordine de zi s'aŭ depus. Camera adoptă cu 315 voturĭ contra 186 ordinea de zi a D-luĭ Leguyès, acceptată de D. Ribot, zicând că: „Camera, încrezându-se că guvernul va şti să menţină legile democratice şi să întărească politica curat republicană, trece la ordinea zileĭ".

DIFERITE STIRI

DIN ŢARA

Temperatura Observaţiunea caseĭ **A. Menu et C-nie**, opticianĭ, Calea Victorieĭ 83, pe ziua de 5 Februarie *1893*.

Miezul nopţiĭ	— 3
7 ore dimineaţa	— 1
Amiazĭ	+ 4
Inălţimea barometrică	765
Starea ceruluĭ: bine	

*

Eminentul chirurg al armateĭ dr. Demosthene, erĭ, în faţa unuĭ numĕr însemnat de doctorĭ şi studenţĭ în medicină a făcut *o resecţiă costolă* la un soldat care deja a fost operat din causa uneĭ Pleurite Purulente.

Operaţia a durat 20 de minute în timpul cărora D. dr. Demonsthene, cu o agilitate admirabilă, i-a scos a 5-a şi a 6-a coastă. După care i-a aplicat pansamentul prescris.

Astă-zĭ după cât aflăm bolnavul e bine şi vesel.

Noĭ nu putem de cât felicita pe studenţĭ că posedă un ast-fel de profesor şi pe armată că are un ast-fel de chirurg.

*

Cu ocaziunea jiubileuluĭ papeĭ Leon XIII, un serviciŭ divin se va celebra Duminecă la catedrala Sf. Iosif din Capitală.

*

DIN STRAINATATE

Proiectul militar german întêmpină o resistenţă foarte mare în Reichstag. Cu ocaziunea discuţiuneĭ în sinul comisiuneĭ militare D. Lieber a declarat că centrul nu primeşte nicĭ o moţiune. El va propune altele.

D. Hammerstein de asemenea a declarat în numele conservatorilor că partidul conservator nu va primi fixarea legală a serviciuluĭ de duoĭ anĭ.

*

File rupte din Album

Nimenĭ nu voeşte a fi jelit de greşelile sale.

Voltaire

*

Musica este cel maĭ displăcut şi cel maĭ drăgălaş din toate zgomotele.

Th. Gautier (eşind de la Operă)

*

Timpul cel maĭ rĕŭ întrebuinţat este acela care il întrebuinţăm cu regrete, afară numaĭ dacă tragĭ din ele lecţiunĭ pentru viitor.

De Levis

*

A iubi să citeştĭ, este a transforma ceasurile urite ale vieţeĭ în ceasurĭ de plăcere.

Montesquieu

* * *

Un ultim cuvênt

Filă ruptă din albumul luĭ Păcală, privitoare la duel:

In antichitate, la Romanĭ, se punea dobitoacele ca să se bată între ele pentru a înveseli pe oameniĭ de spirit.—Astă-zĭ oameniĭ de spirit se bat pentru a înveseli pe dobitocĭ.

Desbaterile Parlamentare

CAMERA

Urmarea şedinţeĭ de la 4 Februarie 1893

D. **Rosetti-Teţcanu**, sprijinind legea învĕţămîntuluĭ profesional, susţine că ţĕranul român trăieşte bine, dar e leneş, nepăsător şi nu vrea să se folosească de invenţiunile moderne cu ajutorul cărora ar putea lucra maĭ bine pămêntul.

D. **N. Ceaur-Aslan**, arată că în zadar caută D. P. Carp să înfiinţeze şcolĭ profesionale, când aproape nicăerĭ nu vor putea româniĭ să se folosească de dînsele.

Oratorul rĕspunde D-luĭ Teţcanu că româniĭ, ţĕraniĭ, ar fi bucuroşĭ să se folosească de avantagiile pluguluĭ universal, de pildă, dar cum să şi-l procure? Dacă D. Teţcanu, ar face ca şi D-sa, dacă ar cumpăra plugurĭ şi le-ar da în schimbul munceĭ, de sigur că şi ţĕraniĭ de pe moşia sa ar primi plugurile universale...

Spune că, maĭ ales în Moldova, maĭ nu se poate găsi un cismar român, un brutar, un croitor, etc., de oare ce eĭ nu maĭ aŭ putinţă de a exista din cauza evreilor.

Apoĭ oratorul face pe larg un antisemitism jalnic, şi sfîrşeşte făcênd apel la majoritate ca să nu voteze această lege.

Trebue să ştim, zice D-sa, dacă avem şcolĭ româneştĭ saŭ ba; dacă şcolile sunt ale noastre să fie, şi să nu fie invadate de ovreĭ!

D. **P. P. Carp**, respunde D-lor An. Stolojan, N. Micescu, C. C. Dobrescu şi N. Ceaur-Aslan, şi arată pe rînd pentru ce a căutat să organizeze învăţămêntul profesional aşa cum e în proiectul de faţă; pentru ce a căutat să despartă şcoala de agricultură de cea de silvicutură,—pentru că se făcea o amestecătură care nu dădea nicĭ agronomĭ, nicĭ silvicultorĭ bunĭ.

Despre şcolile de meseriĭ, respunde D-luĭ D. C. Butculescu, cu rezultatele dezastroase pe care le-aŭ dat: şcoala din Bucureştĭ, în timp de 9 anĭ nu a dat de cât 168 absolvenţĭ, iar cea din Iaşĭ 105; din ceĭ dintâĭ, 56 aŭ intrat în serviciul căilor ferate, iar restul a luat alte meseriĭ; din ceĭ de al doilea 36 la C. F., unul la docurĭ, restul alte meseriĭ.

Ce, întreabă D-sa, credeţĭ că e destul să facem şcolĭ de meseriĭ, ca să zicem că avem deja şi meseriaşĭ românĭ? Pe lângă şcolĭ, trebue şi ateliere marĭ, trebue şi mijloace marĭ spre a ajuta pe absolvenţĭ.

Despre şcolile comerciale, asemenea spune că numaĭ 6 la sută din absolvenţiĭ celor din urmă nouĕ anĭ aŭ îmbrăţişat cariera pentru care se prepararseră; restul s'aŭ făcut biurocraţĭ.

Vorbind despre chesţia evreilor în şcolĭ, zice că suntem gata la fraze umflate, dar când e vorba de fapte suntem micĭ la suflet, cu toate că ne mândrim pe toate căile cu Traian şi mama Roma. In streinătate româniĭ sunt primiţĭ cu braţele deschise în toate şcolele, şi atuncĭ nu se supără nicĭ un patriot de-aĭ noştri; dar când suntem acasă la noĭ, îndată nu maĭ găsim cu cale să primim în şcolĭ pe streinĭ.

Respunde D-luĭ Aslan, şi tuturor antisemiţilor, că de zecĭ de anĭ se tot iaŭ mĕsurĭ contra ovreilor, cu toate astea tot ne plîngem de dênşiĭ că ne cotropesc. Asta ar fi trebuit să ne înveţe minte că nu e bună represiunea, ci trebue să emancipăm prin cultură poporul român, să ĭ dam dragostea de a fi meseriaş.

Sfîrşeşte declarând că dacă nu se va vota legea aşa cum a făcut-o D-sa, dând drept tuturor streinilor de a învăţa la şcolele profesionale, nu va cădea numaĭ legea, ci şi alt-ceva... şi atuncĭ majoritatea va cădea în cursa întinsă de minoritate.

La ora 6 se ridică şedinţa; urmarea discuţieĭ generale, Vinerĭ.

Şedinţa de la 5 Februarie 1893

Şedinţa se deschide la ora 1 jum. sub preşidenţia D-luĭ general Gh. Manu.

Prezenţĭ 95 deputaţĭ.

Se fac formalităţile obicĭnuite.

D. **Fleva** având cuvîntul, îl cedează D-luĭ Ionel Grădişteanu.

D. **I. Grădişteanu**, constată că D. Carp are un fel de predilecţiune pentru strĕinĭ; D-sa s'a înconjurat, a format un grup politic numaĭ din cetăţenĭ românĭ, *de origină armeană*; asemenea toţĭ nouiĭ naturalizaţĭ, se fac adepţiĭ D-luĭ Carp, (aluziune la D. Andreĭ Popovicĭ. Aplause).

Zice că D. Carp a reeditat erĭ calomniĭ scornite de streinĭ, făcêndu-se ast-fel delatorul ţĕreĭ sale.

D. **P. P. Carp** respunde că D. I. Grădişteanu s'a folosit de pretextul discuţieĭ generale asupra legeĭ învĕţămîntuluĭ profesional, spre a-l ataca personal pe D-sa.

Inceput de scandal

D. **P. P. Carp**, *adaogă că D. Grădişteanu, reeditând acuzaţiunĭ învechite, a venit să-l aprostofeze ca un epileptic...* (Sgomot, protestărĭ energice).

D. **N. Fleva**, **C. C. Dobrescu**, **Jean Lecca**, etc. îĭ întorc cuvîntul epileptic luĭ D. Carp.

Vocĭ: La ordine! la ordine!!

D. **Preşedinte**: *Rog pe D. ministru al domeniilor să întrebuinţeze expresiunĭ maĭ potrivite.* (Aprobărĭ pe băncile minorităţeĭ).

D. **P. P. Carp**: Dacă D-luĭ Preşedinte şi Camereĭ nu-ĭ place această expresiune, o retrag.

SENATUL

Urmarea şedinţeĭ de la 4 Februarie 1893

D. **G. Panu** ţine un lung discurs prin care arată primejdia desfiinţăreĭ comitetelor permanente şi darea atribuţiilor prefecţilor. Arată că experienţa de 30 anĭ s'a făcut cu consiliile judeţene supuse autorităţeĭ prefecţilor, iar nu fiind autonome.

D. Panu arată că prin suprimarea comitetelor permanente şi prin reducerea consiliilor judeţene se atinge întreaga noastră organizaţie politică, căcĭ sistemul parlamentar-constituţional presupune organisme locale autonome.

D. Panu se pronunţă pentru cea maĭ largă descentralizare şi pentru deplina autonomie a consiliilor judeţene.

Şedinţa de la 5 Februarie 1893

Preşedenţia D-luĭ Gh. Cantacuzino.

Prezenţĭ 72 senatorĭ.

D. **Urdăreanu** interpelează pe ministrul de jusiţie asupra unor neregularităţĭ petrecute la parchetul de Mehedinţĭ, şi pe ministrul de domeniĭ asupra câtor-va numirĭ de streinĭ în funcţiunĭ publice.

D. **Al. Lahovary**, depune proiectul de lege asupra jandarmerieĭ.

Se intră în ordinea zileĭ. Urmarea discuţieĭ asupra legeĭ consiliilor judeţene.

D. **Al. Lahovary**, cere să se acorde cuvîntul D-luĭ Gr. M. Sturza ca să poată respunde la toţĭ oratoriĭ de odată.

D. **Gr. M. Sturza** susţine funcţiunile de subprefecţĭ, care sunt necesare spre a reprezenta puterea administrativă.

Asemenea recunoaşte că e rĕŭ ca numĕrul membrilor consilielor judeţene să fie mic, căcĭ aceasta ajută foarte mult formarea şlehtelor, a camarilelor.

Ultime Informaţiĭ

Banda internaţională de falşificatorĭ

D. judecător de instrucţie Paul Teodoru continuă a ancheta falşificările de bilete engleze şi române comise de Bâzgan şi sora sa Merişanu.

Din depoziţiele de până acum reiese, că Bâzgan a desfăcut un mare numĕr de bilete englezeştĭ de câte cincĭ lire sterline (125 leĭ) la maĭ mulţĭ bancherĭ din Capitală.

In cât priveşte pe D. Esra Esrael, D-sa ne roagă să anunţăm, că n'a avut de loc intenţia să pârlească pe cineva cu biletul englezesc pe care l'a schimbat şi nicĭ n'a căutat să'l vîndă.

Instrucţia înaintează foarte greŭ, căcĭ Bazgan se poartă foarte obraznic cu judecătorul de instrucţie şi refuză de a semna depoziţiele pe care le face.

De altfel acest Bâzgan e un tip ordinar, incult şi foarte obraznic, care nu inspiră de cât scârbă orĭ căruĭ interlocutor al sĕŭ.

Sora sa însă, tînĕra Merişanu, în etate de vr'o 26 de anĭ, e o frumuseţe rară, îmbrăcată cu multă eleganţă şi vorbeşte cu inlesnire franţuzeşte, englezeşte, italieneşte nemţeşte, şi spanioleşte. E o femee inteligentă, care-şĭ dă seamă de penibila situaţie în care se află şi prin rĕspunsurĭ echivoce caută a-şĭ stabili nevinovăţia sa. Dar în zadar, căcĭ asupra sa planează cele maĭ grave bănuelĭ.

Un incident foarte hazliŭ s'a petrecut la secţia VI, când D. comisar Lesviodax a încheiat luĭ Bâzgan procesul verbal.

Bâzgan insistă cu multă emfază asupra deselor sale voiagiurĭ pe la Viena, Paris şi Londra, când bătrânul epistat Petrache se apropie de el şi mĕsurându-l cu dispreţ din creştet până în tălpĭ, îĭ zice:

— D-ta aĭ fost în Paris? D-ta în streinătate?

—Da Domnule,—respunse Bâzgan mirat.

— Aĭ mntră de Paris, D-ta?

— Da, Domnule! Am fost şi la New-York, Chicago, Boston, Washington, care sunt de treĭ orĭ maĭ departe ca Parisul.

Dar Petrache neştiind în ce colţ al lumeĭ sunt aceste oraşe a replicat:

— D-ta în Paris? Aĭ fost D-ta la Paris cum am fost eŭ la Mizil.

— Domnule, dar...

— *Parlez vous français?*—întreabă Petrache.

— Oui, monsieur!

— Aşa! da, aĭ fost la Paris,—zice Petrache adresându-se cu multă convingere spre comisarul Lesviodax.

—

D. locot.-colonel Mateiŭ Ghiţescu, aflat în poziţie de disponibilitate, a fost rechemat în activitate la regimentul IV de artilerie.

—

In cursul sĕptămâneĭ viitoare, D. general Jack Lahovari, va depune la Cameră toate proiectele de legĭ, dependinte de departamentul D-sale.

—

S'a pus sub presă şi va apare zilele acestea broşura **Crimele din Dorohoiŭ**, conţinênd istoricul făcut de ziarul *Adevĕrul, comunicatul guvernuluĭ, audienţele D-luĭ Alex. V. Beldimanŭ la D-niĭ miniştri de interne şi de justiţie, raportul ancheteĭ preseĭ democratice, etc.*

—

Primim plângerĭ dese, că autorităţile administrative din ţară se arată nepăsătoare cu mĕsurile ce circulă prin comunele rurale.

Ne mirăm cum autorităţile nu se sinchesesc a verifica mĕsurile, când ţeraniĭ sunt exploataţĭ în modul cel maĭ îndrăzneţ de lipitorile satelor prin mĕsurĭ falşe.

—

In consiliul de miniştri, ce se va ţine azĭ, se va discuta demisiunea D-luĭ Gr. Triandafil, primar al capitaleĭ.

Se afirmă cu certitudine, că demisiunea va fi primită şi consiliul comunal va fi convocat peste două-treĭ zile spre a proceda la alegerea unuĭ noŭ primar.

Alegerea D-luĭ N. Filipescu este sigură.

—

Din registrele statistice ale ministeruluĭ domeniilor resultă, că comerţul lemnelor de construcţiĭ a luat în cele câte-va lunĭ din urmă un avênt ne maĭ obicĭnuit până acum.

Lemnele de construcţiĭ, în special cele de molift se caută foarte mult în Capitală, ceea ce dovedeşte că în cursul acestuĭ an se vor face maĭ multe construcţiĭ marĭ menite a înfrumuseţa Capitala.

Ministrul domeniilor vĕzênd acest avênt, este hotărît a construi instalaţiunĭ forestiere pe unele domeniĭ ale Statuluĭ şi a exploata în mod sistematic pădurile Statuluĭ.

Relevăm că lemnele de molift de provenienţă indigenă din fabricele de la Bacăŭ şi Suha (judeţul Suceava), rivaliseazâ cu produsele similare din întreaga Europă.

—

Inştiinţăm din noŭ pe cititoriĭ noştrĭ că nu dăm curs nicĭ uneĭ denunţărĭ saŭ scrisorĭ anonime.

Tot ce este de publicat trebue să fie semnat cu numele şi adresa autoruluĭ, care se păstrează de redacţiune în modul cel maĭ discret.

Publicaţie

In ziua de *6 Februarie* curent, se va vinde prin licitaţie publică, de către administraţia avereĭ defunctuluĭ *Miltiadi Valeonti, şeapte Cuptoare cărămidă arsă, aflătoare pe locul Brateşuluĭ, moşia Spiridonieĭ,* din care unul, *cărămidă de sobe,* toate în cantitate ca de *2,400.000.*

Doritoriĭ de a cumpĕra, sunt rugaţĭ se să presinte în arătată zi, în localul *Trib. de Cuvurluiŭ, sala Audienţelor, Secţia II,* să concureze.

1893 Februarie 1. Administraţia.

Casa de Schimb „MERCURUL ROMÂN“

MICHAIL EL. NAHMIAS

Bucureşti, Strada Smàrdan, 15

In faţa laterală a Bàncei Naţionale, partea despre Poştă, alăturĭ cu casa de bancă a d-luĭ Chr. I. Zerlendi

Gumpĕră şi vinde tot felul de efecte publice, bonurĭ, acţiunĭ, lozurĭ permise române şi streine, sconteazà cupoane şi face orĭ-ce schimb de monezĭ.

Imprumuturĭ de banĭ pe deposite de efecte şi lozurĭ.

Cursul pe ziua de 5 Februarie 1893

	Casă fondată în 1884	Cump.		Vinde	
4%	Renta amortisabilă	83	50	84	25
5%	„ „	98	25	99	—
5%	Imprumutul comunal 1883	90	—	90	75
5%	„ „ 1890	90	50	91	50
5%	Scrisurĭ funciare rurale	96	—	96	50
5%	„ „ urbane	91	25	92	—
5%	„ urbane de Iaşĭ	81	25	82	—
6%	Obligaţiunĭ de Stat (Conv. Rurale)	102	—	102	75
	Florinĭ val. austriacă	2	09	2	12
	Mărcĭ germane	1	23	1	25
	Ruble hârtie	2	57	2	62

Numai 5 leĭ pe an. — Orĭ-cine poate cere un numĕr de probă din *ziarul nostru financiar*, intitulat **„Mercurul Român“** care publică cursul şi listele de trageri la sorţĭ ale tuturor bonurilor şi lozurilor Române şi streine şi imediat se va trimete *gratis şi franco* în toată ţara.

Abonamentul anual pentru toată ţara costă numaĭ 5 leĭ. El se plăteşte înainte în timbre, mărcĭ saŭ mandate postale. Domniĭ abonaţĭ participă gratuit la maĭ multe premiĭ importante prevĕzute în ziar. Apare de 2 orĭ pe lună Tot-d'o-dată acest ziar este un sfătuitor sincer şi imparţial pentru orĭ-ce daraverĭ de finance şi comerciŭ. A se adresa la casa de schimb **„Mercurul Român“**, Bucureştĭ, Strada Smărdan No. 15.

Bursa din streinătate

Bursa din Viena

De la 4 Februarie 1893.	Florinĭ
Napoleonul	9.63
Imperialul	—
Livra turcecscă	10.83
Arg. C. Pap	100—
Rubla	126 75
Anstalt	327 65
Renta perp. austr	99.20
„ aur „	118.60
„ aur ungară	116.—
„ argint austr.	98 80
Schimb asupra Londreĭ	121.40
„ „ Parisuluĭ	48.15
„ „ Berlinuluĭ	59.35
„ „ Amsterdam	100.55
„ „ Belgieĭ	—
„ „ Italieĭ	46.10
Tendinţă	

Bursa din Berlin

De la 4 Februarie 1893.	Mărcĭ
Napoleonul	16.25
Renta R. aur 5%	98.70
„ C. F. R. „	103.—
„ R. aur 4 %	84.75
Imprum. municipal Bucureştĭ	97.50
Rubla	215.—
Disconto	191.50
Schimb asupra Londreĭ	20.365
„ „ Parisuluĭ	81—
„ „ Amsterdam	—
„ „ Vieneĭ	168.15
„ „ Belgieĭ	80.95
„ „ Italieĭ	—
Tendinţă	—

Bursa din Paris

De la 4 Februarie 1893.	Francĭ
Renta franc. 4½ la sută	106.22
„ „ 3 „ „	98.52
„ R. aur 5 „ „	—
„ Italiană	92 25
„ Ungară 5	96.93
Ext. Esp	62.53
Imprum. grecesc	348—
Bancă otomană	590.—
Datoria unif. Egipt	502.18
Loturĭ turceştĭ	—
Cec asupra Londreĭ	25.175
Schimb asupra Vieneĭ	205.87
„ „ Amsterdam	206.68
„ „ Berlinuluĭ	121.87
„ „ Belgieĭ	3/32
„ „ Italieĭ	3⅝
Tendinţă	—

Bursa din Londra

De la 4 Februarie 1893.	L. St.
Noul com. englez	98½/16
Banca română	6¾
Schimbul asupra Parisuluĭ	25.35
„ „ Berlin	20.52
„ „ Amstedarm	12.03

Bursa Paris (Bulev.)

De la 4 Februarie 1893.	Francĭ
Renta franc 3 %	98.47
„ italiană	—
Banca otomană	588.12
Tendinţă	—

Bursa din Francfort

De la 4 Februarie 1893.	Mărcĭ
Renta R. aur 5%	—
„ „ „ 4%	—

Publicaţiune

In noptea de la 5—6 August 1892 de făcătoriĭ de rele mi s'a furat prin spargerea uneĭ ferestre banĭ şi urmatoarele acte: Actu sub No. 931, autentificat de Trib Putna sub No. 401; actul de cumpărătură de la T. Nicolau care este rescumpĕrat de la T. Bobeică şi vêndut mie, şi actul de imbatic rescumpĕrat de la guvern. — Se publică perderea acestor acte spre cunoştinţa generală că procurându-mĭ alte acte, cele perdute se consideră anulate.

Iordache Pecete
Strada Frumoasă 21.

MERSUL TRENURILOR

Plecarea din Bucuresti

Orele		SPRE
5.35	dim.	Giurgevo Constantinopole.
7.00	„	Ploeştĭ, Buzĕŭ, Focşanĭ, Adjud, Bacăŭ, Roman, Paşcanĭ, Iaşĭ, Slănic (Prahova).
7.30	„	Piteştĭ, Craiova, R.-Vêlcea, Corabia, T.-Jiŭ, Vêrciorova.
7.45	„	Ploeştĭ, Predeal, Viena, Paris.
7.55	„	Giurgiu.
8.10	„	Piteştĭ, Têrgovişte, C.-Lung, Roşiorĭ, T.-Măgurele.
8 30	„	Ciulniţa, Slobozia, Feteştĭ, Călăraşĭ,
8.50	„	Ploeştĭ, Predeal, Doftana, Braşov.
11.45	„	Ploeştĭ, Buzĕŭ, Făureĭ, Brăila, Galaţĭ, R.-Sărat, Mărăşeştĭ.
2.50	seara	Piteştĭ, C.-Lung, Craiova, Têrgovişte
4.08	„	Piteştĭ, Craiova, Vêrciorova, Vienne, Paris (Express-Orient).
4.40	„	Ploeştĭ, Predeal, Braşov, Focşanĭ.
5.25	„	Giurgiu.
5.50	„	Piteştĭ, Têrgovişte, Craiova, Vêrciorova, Vienne, Paris (Express-Orient).
9.00	„	Ploeştĭ, Buzĕŭ, Focşanĭ, Tecuciŭ, Bârlad, Vasluĭ, Iaşĭ, Huşĭ.
10,05	„	Ploeştĭ, Buzĕŭ, Roman, Paşcanĭ, Iaşĭ, T.-Ocna, Piatra-N.
11,05	„	Ploeştĭ, Buzĕŭ, Făureĭ, Brăila, Galaţĭ.

Sosirea în Bucuresci

Orele		DE LA
5.30	dim.	Ploeştĭ, Buzĕŭ, Brăila, Galaţĭ.
7.15	„	Iaşĭ, Păşcanĭ, Roman, Buzĕŭ, Ploeştĭ
8.05	„	Iaşĭ, Huşĭ, Tecucĭ, Mărăşeştĭ, Vasluĭ, R.-Sărat, Buzĕŭ, Ploeştĭ.
10.05	„	Titu (Mixte).
10.45	„	Giurgiu.
11.40	„	Paris, Vienne (Express-Orient), Vêrciorova, Craiova, Têrgov. Piteştĭ.
12.20	seara	Braşov, Predeal, Ploeştĭ, Focşanĭ.
12.55	„	Craiova, Piteştĭ, C.-Lung, Têrgovişte.
3.50	„	Constantinopole, Giurgiu (Express-Orient).
5.10	„	Tecucĭ, Mărăşeştĭ, Galaţĭ. Brăila, Ploeştĭ.
5,35	„	Călăraşĭ, Feteştĭ, Slobozia, Făureĭ.
7.20	„	Giurgiu.
7.35	„	Vêrciorova, T.-Jiŭ, Corabia, R.-Vêlcea, Piteştĭ.
8.20	„	T. Măgurele, Roşiorĭ, C.-Lung, Têrgovişte, Piteştĭ.
3.35	„	Braşov, Predeal, Doftana, Ploeştĭ, Slănic (Prahova).
9.15	„	Paris, Vienne, Predeal, Ploeştĭ.
9.55	„	Iaşĭ, Păşcanĭ, Roman, Piatra-N., Adjud, Focşanĭ, Galaţĭ, Brăila, Ploeştĭ
10.55	„	Paris, Vienne, Vêrciorova, Piteştĭ (Train-Eclair).

Tipografia Modernă, Gregorie Luis, Strada Academieĭ, 24